

Біг спершу вздовж струмка... знічев'я біг,
здоровий, юний... Ластивсь цвіт до ніг.
Кортіло пить... Та ба! не до води:
мерщій би овид взять за поводи...
«Поп'ю ще... Встигну!» — ластівки думок.
І — далі... Річечкою став струмок.
І випручався простір... Вже й ріка
під маревом — спокійна і плінка.
Хутчіш! хутчіш! І вже не міг, не міг
спинитися... все біг, біг, біг...
Як спрага мучила!.. Та ніколи було
припасти... освіжить палке чоло.
Прозорий сміх ображений — вода! —
на скроні порох сірий осіда.
Лукавий обрій... Сонце в тім'я б'є.
Знеміг... Але втішався: ще поп'є.
Аж ось добувся моря... І догнав!
Зімкнулось враз — і очі, й далина...
Тепер попить. До хвилі припада.

Яка гірка! яка гірка вода...

1970

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.